

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců Mgr. Lenky Oulíkové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **Ing. D. Š.**, zastoupená Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem se sídlem Malická 1576/11, Plzeň, proti žalovanému: **státní tajemník v Ministerstvu zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soud v Plzni ze dne 16. 11. 2022, č. j. 77 Ad 6/2020-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 6353 Kč k rukám jejího zástupce Mgr. Romana Seidlera, advokáta, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh dosavadního řízení

[1] Kasační stížností se žalovaný (stěžovatel) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku, jímž Krajský soud v Plzni zrušil jeho rozhodnutí ze dne 20. 4. 2020, č.j. MZDR 15802/2020-2/ST (dále jen „napadené rozhodnutí“), a rozhodnutí ředitele Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje ze dne 24. 2. 2020, č. j. KHSPL-04722/28/2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

[2] Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“), převedena na služební místo odborný rada v oddělení hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví ve služebním úřadu Krajské hygienické stanici Plzeňského kraje (dále jen „KHS“).

[3] Žalobkyně byla v roce 2016 na základě výběrového řízení jmenována na služební místo představeného – ředitelky odboru hygieny obecné a komunální s výkonem služby

v KHS. Na základě systemizace služebních a pracovních míst na rok 2020 došlo služebním předpisem ke zrušení tohoto služebního místa a rozhodnutím stěžovatele ze dne 27. 11. 2019, č. j. MZDR 51450/2019-2/ST, z něj byla žalobkyně podle § 60 odst. 1 písm. a) služebního zákona odvolána s účinky k 1. 1. 2020. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím ze dne 6. 4. 2020, č. j. MV-10148-13/OSK-2020 (žalobu žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 11. 2023, č. j. 5 Ad 8/2020-65).

[4] Ředitel KHS v prvostupňovém rozhodnutí popsal, že na základě systemizace bylo v KHS nově zřízeno služební místo ředitele odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví. Na jeho obsazení bylo dne 29. 11. 2019 vyhlášeno výběrové řízení, jehož se žalobkyně zúčastnila, byla výběrovou komisí označena za úspěšného uchazeče, na základě dohody o výběru nejvhodnějšího žadatele však byla vybrána jiná úspěšná uchazečka. Ředitel KHS následně odůvodnil, proč vyhodnotil jako vhodné volné služební místo, na které byla žalobkyně převedena.

[5] Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Neztotožnil se s žalobkyní, že služební místo, na které byla převedena, pro ni není vhodné a že jediným vhodným služebním místem bylo nové služební místo ředitele odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví. Uvedl, že na toto služební místo bylo v souladu s metodickým pokynem náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 2/2019 (dále jen „metodický pokyn“) z důvodu transparentnosti a rovného zacházení vyhlášeno řádné výběrové řízení, kterého se žalobkyně úspěšně zúčastnila, výběrovou komisí byl však vybrán jiný uchazeč, který splňoval veškerá kritéria pro danou funkci a který dlouhodobě zastupoval představeného. Bylo v kompetenci služebního orgánu, kterého z úspěšných uchazečů na místo představeného jmenuje.

[6] Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který ji shledal důvodnou.

[7] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že z dikce § 51 odst. 1 a odst. 2 věty druhé služebního zákona vyplývá, že v případě žalobkyně a nově zřízeného služebního místa představeného – ředitele odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví – bylo možné postupovat podle § 61 odst. 1 písm. b) služebního zákona a žalobkyni na toto místo převést. Dále posuzoval, zda mohl ředitel KHS vyhlásit výběrové řízení na uvedené místo představeného, respektive nepřevést na ně žalobkyni. Vyšel ze závěrů rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2021, č. j. 5 Ad 13/2018-39 (dále jen „rozsudek č. j. 5 Ad 13/2018-39“). V něm městský soud z § 24 odst. 5 služebního zákona dovodil, že výběrové řízení se nekoná, bylo-li služební místo stávajícího zaměstnance zrušeno z důvodu systemizace, případně z důvodu odvolání ze služebního místa představeného. Toto ustanovení nedává služebnímu orgánu možnost úvahy, zda konat či nekonat výběrové řízení. Tento závěr však dle městského soudu nelze s ohledem na zásady rovnosti a zákazu diskriminace učinit bezvýhradně. Závěr, že vypsání výběrového řízení je nezbytné, musí vycházet ze čtyř objektivních předpokladů, a to: 1. existuje více státních zaměstnanců totožného služebního úřadu, kteří byli dotčeni předmětnou systemizací, 2. tyto zaměstnanci splňují všechny podmínky stanovené pro předmětné služební místo, 3. pro všechny tyto zaměstnance je předmětné místo vhodné a 4. tyto zaměstnanci projeví

pokračování

o služební místo zájem. Tyto předpoklady musí být splněny kumulativně, musí časově předcházet rozhodnutí o vyhlášení výběrového řízení a jejich existence musí být zřejmá ze spisového materiálu.

[8] Krajský soud dospěl k závěru, že v tomto případě ze správního spisu naplnění výše uvedených požadavků vyslovených v rozsudku č. j. 5 Ad 13/2018-39 nevyplývalo. Správní spis obsahoval pouze prvostupňové rozhodnutí s přílohou definující služební místa v KHS, odvolání s příloženou plnou mocí, napadené rozhodnutí a doklad o jeho doručení. V prvostupňovém a napadeném rozhodnutí služební orgány pouze obecně konstatovaly, že bylo zrušeno více služebních míst představeného, a bylo tak více potenciálních vhodných kandidátů na nově zřízené služební místo. Podle krajského soudu tak napadené rozhodnutí ve světle závěrů rozsudku č. j. 5 Ad 13/2018-39 neobstálo a byl důvod pro jeho zrušení dle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. Podle § 78 odst. 3 s. ř. s. krajský soud zrušil též prvostupňové rozhodnutí, neboť bylo stíženo vytýkanými nedostatky.

II. Kasační stížnost a další podání účastníků

[9] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost.

[10] Namítá, že postup při odvolání žalobkyně ze služebního místa představeného a její převedení na jiné služební místo byl v souladu se služebním zákonem. Nesouhlasí s názorem krajského soudu, že mohl žalobkyni převést na nově vzniklé služební místo ředitele odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví dle § 61 odst. 1 písm. b) služebního zákona. Upozorňuje na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2018, č. j. 10 A 46/2018-23 (kasační stížnost byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2019, č. j. 6 Ads 167/2018-31), v němž se uvádí, že ke změně služebního poměru v důsledku změny systemizace služebních míst může dojít jedině rozhodnutím, jehož adresátem je státní zaměstnanec, přičemž v případě představených půjde o odvolání ze služebního místa představeného podle § 60 odst. 1 písm. a) služebního zákona. Dále poukazuje na metodický pokyn, v němž se s ohledem na zásadu transparentnosti a zákazu diskriminace doporučuje v případě, kdy více státních zaměstnanců splňuje ve shodné míře kritéria pro převedení na volné služební místo, nerozhodovat o převedení konkrétního státního zaměstnance, ale vyhlásit výběrové řízení. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Ao 2/2010-185, uvádí, že by metodické pokyny nejsou právně závazné, vydá-li správní orgán v rámci jemu svěřené řídicí pravomoci v mantinelech zákonné úpravy metodický pokyn, bylo by v rozporu se zásadou zákazu libovůle a zásadou rovného zacházení se od něj odchýlit.

[11] Stěžovatel namítá, že v případě, kdy dochází ke zrušení více dosavadních oddělení a vytvoření oddělení nových s pozměněným a rozšířeným obsahem činnosti, respektive slučování útvarů nebo jejich změně, může být několik státních zaměstnanců, pro které je nové služební místo vhodné. V takovém případě je třeba v zájmu transparentnosti a rovného přístupu konat na obsazení nově vzniklého služebního místa představeného výběrové řízení. Postup služebního orgánu, který na nově vzniklé služební místo ředitele odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví vyhlásil výběrové řízení, byl podle stěžovatele v souladu s uvedeným názorem, neboť byli i další potencionálně vhodní státní zaměstnanci, jejichž služební místa byla zrušena na základě systemizace služebních a pracovních míst na rok 2020. Stěžovateli je z jeho úřední činnosti známo, že KHS požádala

v návrhu systemizace o zásadní organizační změnu, kterou došlo ke zrušení patnácti služebních míst představených a zrušení osmi oddělení. Požadavek na slučování malých oddělení byl na Ministerstvu zdravotnictví opakovaně vznášen ze strany Ministerstva financí a Ministerstva vnitra, neboť tím dochází k finanční úspoře. Organizační změna probíhala ve všech krajských hygienických stanicích. V rámci KHS prošel odbor hygieny obecné a komunální zásadní transformací, z pěti oddělení vznikla dvě a současně došlo k rozšíření správních činností o podporu veřejného zdraví (agendu pohřebnictví, měření hluku a podpory veřejného zdraví). V situaci, kdy bylo odvoláno patnáct státních zaměstnanců z míst představených a došlo ke vzniku osmi nových vedoucích pozic a sedmi pozic referentských, byla jediná transparentní a nediskriminační možnost vyhlásit na všechny pozice představených výběrové řízení. Tato informace byla také uvedena v komentáři schváleném vládou.

[12] Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem, že služební orgán mohl žalobkyni dle služebního zákona přímo převést na služební místo ředitelky odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví. Pokud by tak postupoval, mohlo by se jednat o porušení práv ostatních státních zaměstnanců, pro něž by se toto služební místo mohlo také jevit vhodným a kteří by neměli možnost se o ně ucházet. Stěžovatel je přesvědčen, že postup byl v souladu se služebním zákonem, neboť výběrové řízení představuje transparentní a spravedlivý prostředek k obsazení nového služebního místa.

[13] Stěžovatel se též neztotožňuje se závěrem krajského soudu, že ze správního spisu neplyne naplnění požadavků vyslovených v rozsudku č. j. 5 Ad 13/2018-39. Má za to, že v posuzovaném případě byly všechny čtyři skutečnosti vymezené městským soudem naplněny a požadované podmínky byly obsahem správního spisu, který byl soudu předložen. V prvostupňovém rozhodnutí byl podrobně popsán proces systemizace, která byla promítnuta do služebních předpisů. Na základě popsané systemizace k 1. 1. 2020 lze dovodit, že na nově vzniklá místa v rámci KHS se mohlo přihlásit minimálně šest uchazečů, kteří byli odvoláni z míst představeného. Výběrové řízení bylo vyhlášeno s měsíční lhůtou pro podání přihlášek, aby se všichni státní zaměstnanci splňující podmínky pro nově vzniklé služební místo představeného, tedy i státní zaměstnanci odvolaní v důsledku systemizace, do něj mohli přihlásit. V konkrétním případě se přihlásili dva uchazeči včetně žalobkyně, čímž o předmětné služební místo projeví zájem.

[14] Obsazení služebního místa na základě výběrového řízení představuje transparentní způsob při zachování rovného přístupu všech uchazečů. Služební orgán je odpovědný za obsazování služebních míst v rámci služebního úřadu z hlediska prosazování zájmu na řádném výkonu působnosti služebního úřadu. Pokud usoudí, že jsou naplněny podmínky pro vyhlášení výběrového řízení na volné služební místo, je takový postup pouze v jeho pravomoci a je v souladu se služebním zákonem. Dále stěžovatel poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021, č. j. 6 Ads 315/2020-58, v němž se uvádí, že Městský soud v Praze „*správně poznamenal, že v případě, kdy je ve služebním úřadu volné služební místo vhodné pro větší počet státních zaměstnanců, je žádoucí vyhlásit na obsazení takového služebního místa výběrové řízení, aby se předešlo možným sporům o to, kterému státnímu zaměstnanci dát při převedení na dané služební místo přednost.*“

[15] Přestože stěžovatel nemohl být v době vydání napadeného rozhodnutí seznámen s názorem Městského soudu v Praze vysloveným v rozsudku č. j. 5 Ad 13/2018-39, postup

pokračování

služebních orgánů nebyl v rozporu s jeho závěry a reflektoval zásady rovného zacházení a zákazu diskriminace, které musí být při aplikaci služebního zákona bezvýhradně dodržovány. Stěžovatel je přesvědčen, že služební orgány postupovaly správně v souladu se služebním zákonem a jeho principy.

[16] Žalobkyně navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout. Zdůrazňuje, že podle § 24 odst. 5 služebního zákona se výběrové řízení v případě, kdy došlo k odvolání z místa představeného, nekoná. Má za to, že ji měl služební orgán převést na nově zřízené místo představeného, čímž by nejlépe využil její odbornou způsobilost, mnohaleté zkušenosti a praxi. Poukazuje na to, že na služební místo odborného rady, na které byla převedena, služební orgán výběrové řízení nekonal. Služební orgány současně nezajistily, aby bylo možné považovat výběrové řízení za transparentní a spravedlivé, neboť nezaložily do správního spisu podklady pro rozhodnutí ve výběrovém řízení. Postup služebního orgánu prvního stupně dle žalobkyně naopak vyvolal pochybnosti o dodržení zásad transparentnosti a zákazu diskriminace, jestliže ve správním spisu chybí konkrétní přesvědčivé podklady týkající se odůvodněnosti výběrového řízení, podmínek jeho vyhlášení a zájemců z řad státních zaměstnanců o účast v něm.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen zaměstnancem, který má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[18] Poté soud přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[20] Stěžovatel brojí proti závěru krajského soudu o neprokázání existence podmínek pro vyhlášení výběrového řízení na nové služební místo ředitele odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví, o které měla zájem žalobkyně.

[21] Má-li Nejvyšší správní soud posoudit správnost závěrů krajského soudu, je třeba nejprve zodpovědět otázku, zda právní úprava s ohledem na § 24 odst. 5 služebního zákona konání výběrového řízení připouštěla.

[22] Na tuto otázku odpověděl zdejší soud již v rozsudku ze dne 29. 6. 2023, č. j. 3 Ads 205/2021-61, 4544/2024 Sb. NSS (dále jen „rozsudek č. j. 3 Ads 205/2021-61“), ve věci kasační stížnosti proti rozsudku č. j. 5 Ad 13/2018-39, z jehož závěrů vyšel krajský soud.

[23] Podle § 51 odst. 1 služebního zákona platí, že na obsazení volného služebního místa představeného se koná výběrové řízení, není-li dále stanoveno jinak. Z § 51 odst. 2 věty druhé se dále podává, že na výběrové řízení se přiměřeně použije § 24 až 27 a § 28 odst. 2 a 4.

[24] Podle § 24 odst. 1 služebního zákona platí, že na obsazení volného služebního místa se koná výběrové řízení. Podle § 24 odst. 5 věty první tohoto zákona platí, že výběrové řízení podle odstavce 1 se nekoná, postupuje-li se podle § 47, § 49 odst. 2, § 61, 67 nebo § 70.

[25] V posuzovaném případě byla žalobkyně převedena na jiné služební místo z důvodu uvedeného v § 61 odst. 1 písm. b) služebního zákona. Podle tohoto ustanovení se státní zaměstnanec převede na jiné služební místo, nemůže-li vykonávat službu na dosavadním služebním místě v důsledku odvolání ze služebního místa představeného.

[26] Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 Ads 205/2021-61 odmítl názor městského soudu, že při splnění v něm vymezených kritérií lze konat výběrové řízení na obsazení služebního místa i v případech, v nichž se podle § 24 odst. 5 služebního zákona výběrové řízení nekoná.

[27] Vysvětlil, že § 24 odst. 5 služebního zákona dopadá i na případ obsazování volného služebního místa představeného: *„Hovoří-li služební zákon v § 51 odst. 2 větě druhé o přiměřeném použití (mimo jiné) § 24 tohoto zákona, je zřejmé, že vztah mezi odkazující a odkazovanou úpravou je volnější, než by tomu bylo v případě obdobného použití odkazované úpravy. Odkazovaná úprava se tedy nepoužije v plném rozsahu, ale pouze potud, je-li její aplikace nutná pro realizaci postupu dle úpravy odkazující. Nejvyšší správní soud z celkového kontextu služebního zákona nevidí důvod, proč by mělo být postupováno rozdílně při obsazování ‚řadového‘ služebního místa a místa představeného. V obou případech se předpokládá obsazování volného služebního místa primárně cestou výběrového řízení. Ustanovení § 24 odst. 5 přitom logicky předpokládá, že lze-li volné služební místo obsadit státním zaměstnancem, u kterého nastaly zákonem předvídané důvody pro převedení na jiné služební místo [v posuzované věci v důsledku zrušení jeho služebního místa z důvodu změny systemizace § 60 odst. 1 písm. c) služebního zákona], výběrové řízení se nekoná a státní zaměstnanec se na uvolněné služební místo převede. Z ničeho přitom nelze dovodit, proč by tomu mělo být jinak v případě představeného, u kterého vznikl důvod k jeho převedení na jiné služební místo, a volného služebního místa představeného. Podstata služebního poměru, tj. vztahu zaměstnance a státu, je v obou případech stejná (viz § 6 služebního zákona), představený je pouze specifickým typem státního zaměstnance, disponujícím oprávněními uvedenými v § 9 odst. 1 služebního zákona. Nejvyšší správní soud má tedy za to, že § 24 odst. 5 tohoto zákona se použije i na případy obsazování volného služebního místa představeného, neboť opačný výklad by zakládal mezi ‚řadovými‘ státními zaměstnanci a představenými, nacházejícími se v typově zcela shodné situaci, ničím neodůvodněné rozdíly v přístupu k volným služebním místům.“*

[28] Dále vyložil, že § 24 odst. 5 služebního zákona *„jasně vymezuje situace, kdy se výběrové řízení nekoná. Jednou z nich je i situace, kdy služební orgán postupuje dle § 61 tohoto zákona. Zákonodárce v tomto ustanovení neužil slovní spojení ‚nemusí konat‘, či nestanovil výjimky, za nichž se výběrové řízení i při naplnění hypotézy § 24 odst. 5 služebního zákona koná. Díkce zákona je tedy zcela jasná a bezrozporná a nenabízí žádný prostor pro její odlišnou interpretaci. Správní soudy přitom nejsou oprávněny jednoznačné znění zákona dotvářet či doplňovat vlastními podmínkami, jak to učinil městský soud v posuzovaném případě. Nadto z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, jakým způsobem byly tyto podmínky určeny, resp. na základě jakých (zákonných) východisek k nim městský soud dospěl. Lze dodat, že Nejvyšší správní soud rozumí pohnutkám, které generální ředitelku vedly k názoru, že je v daném případě ‚vhodnější‘ vypsat výběrové řízení (s ohledem na městským soudem akcentovaný požadavek dodržení zásady*

pokračování

rovného zacházení či zákazu diskriminace), avšak je nutné opětovně zdůraznit, že služební zákon neupravuje jakékoli výjimky ani nedává služebnímu orgánu prostor pro jakékoliv vlastní uvážení, zda v situacích, na které dopadá § 24 odst. 5 služebního zákona, výběrové řízení vypsat či nikoliv.“

[29] Nejvyšší správní soud neshledává důvod se v nyní posuzované věci od výše citovaných závěrů odchýlit. V bodě 26 rozsudku č. j. 3 Ads 205/2021-61 se vyjádřil též ke stěžovatelem odkazovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021, č. j. 6 Ads 315/2020-58, a odůvodnil, proč nebyl důvod k předložení věci rozšířenému senátu. Nejvyšší správní soud na jeho závěry v podrobnostech odkazuje. Lze připomenout, že se jednalo o skutkově odlišný případ. Státní zaměstnanec se domáhal přeložení na služební místo u jiného služebního úřadu poté, kdy na toto místo bylo již vyhlášeno výběrové řízení, a kasační soud řešil námitku, zda musí být za této situace dříve vyhlášené výběrové řízení zrušeno. Dospěl přitom k závěru, že neexistuje zákonná opora pro automatické rušení již probíhajících výběrových řízení jen z toho důvodu, že o takové místo později projeví zájem uchazeč, který by na něj jinak mohl být přeložen, respektive objeví-li se v jeho průběhu státní zaměstnanec s nárokem na převedení na vhodné služební místo ve smyslu § 61 služebního zákona. Citované konstatování bylo vyřčeno pouze nad rámec jako součást širší úvahy o funkci výběrového řízení bez vazby na konkrétní ustanovení služebního zákona.

[30] Jelikož Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se v posuzovaném případě výběrové řízení na volné služební místo představeného vůbec nemohlo konat, bylo by bezpředmětné zabývat se kasačními námitkami, v nichž stěžovatel namítá, že městským soudem vymezená kritéria pro možnost jeho konání splnil a že jejich splnění mělo oporu ve správním spise.

[31] Obdobně jako ve věci řešené v rozsudku č. j. 3 Ads 205/2021-61 i přes výše uvedený závěr napadený rozsudek ob stojí, neboť ob stojí jeho *ratio decidendi*, že zde nebyly důvody pro vyhlášení výběrového řízení na volné služební místo představeného v situaci, kdy je bylo možné obsadit postupem dle § 61 služebního zákona. Jakkoli oproti názoru krajského soudu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že výběrové řízení nemělo být vyhlášeno *per se*, není třeba napadený rozsudek z tohoto důvodu rušit, neboť postačí korigovat závazný právní názor vyslovený krajským soudem. Současně je třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z důvodů, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. V ní se stěžovatel omezil na argumentaci, že služební orgán postupoval správně, pokud vyhlásil výběrové řízení, a že tento postup má dostatečnou oporu ve správním spise. Jak bylo výše uvedeno, tato kasační argumentace však není důvodná.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[32] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost stěžovatele důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a náleží jí tedy vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení vynaložila. Náklady řízení o kasační stížnosti tvoří odměna advokáta za vyjádření ke kasační stížnosti dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování

právních služeb (advokátní tarif), ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu] a za vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1550 Kč [§ 11 odst. 2 písm. a) a odst. 3 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. K tomu přistupuje paušální náhrada hotových výdajů za tyto dva úkony ve výši 300 Kč za úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 600 Kč. Jelikož zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka 5250 Kč dle § 57 odst. 2 s. ř. s. o 21% sazbu této daně, tedy (zaokrouhleno na celé koruny nahoru) o částku 1103 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 6353 Kč je stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitý na základě § 64 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu